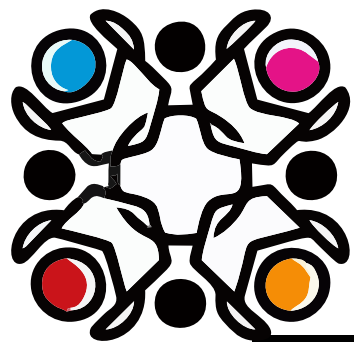

Красиво ВЕТРИНО

● Брой 25 ● 16 стр. ● формат А3 ● цена: 0 лева ● 11.01.2023 г.

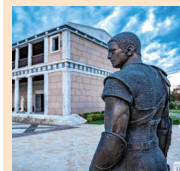
СИСТЕМА ЗА
ИКОНОМИЧЕСКИ
УБИЙСТВА

страница 1,4,5

ИСТОРИЧЕСКИ
ПАРК ТВОРИ
ИЗКУСТВО

страница 8

Камбаната на
свободата бие в
Исторически парк

страница 9,10

Библиотека:
ЦАР ИВАЙЛО

страница 16

ЧУДОТО на ЗАЕДНОСТТА

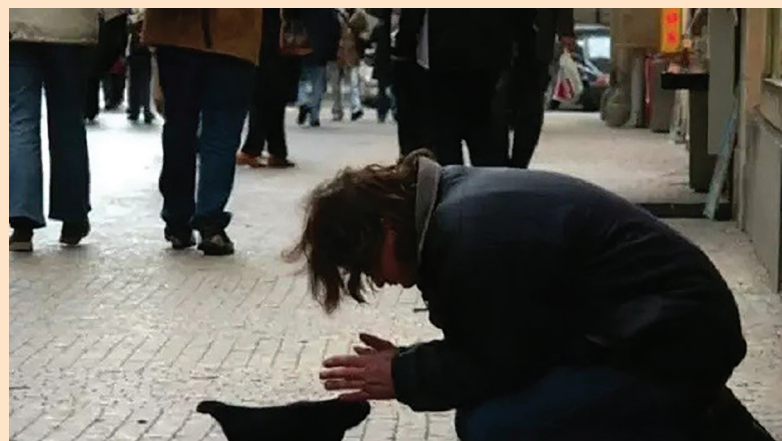

Преди години, когато на село някой съсед е трябвало да си оправя покрива или е имал нужда от помощ при обработка на земята, хората се организирали и отивали да му ударят едно рамо. Дали ще редят керемиди, или ще окосят или прекопят, заедно са се справяли с проблема.

продължава на страница 2

● АКТУАЛНО

СИСТЕМА ЗА ИКОНОМИЧЕСКИ УБИЙСТВА

Има нещо сбъркано в нашия свят, в който 1% от населението притежава 99% от световното богатство. Има нещо сбъркано в държава като САЩ, в която живеят по-малко от 5% от световното население, което консумира повече от 25% от световните ресурси (колкото Китай и Индия взети заедно) и произвежда повече от 30% от световното замърсяване. Как стигнахме до тази пропаст между богати и бедни? Възможно ли е някой да печели от

бедността? Може ли бедността да бъде планирана? Да бъде поддържана, усилявана? Как става това?

Бедността, оказва се, е бич и той се намира в ръцете на корпорации, управляващи държави, които са с амбиции да притежават и управляват света. Бедността е просто един инструмент, с който те постигат сатанинските си цели.

продължава на страница 5

• ТЕМА НА БРОЯ - продължава от страница 1

ЧУДОТО на ЗАЕДНОСТТА

Преди години, когато на село някой съсед е трябвало да си оправя покрива или е имал нужда от помощ при обработка на земята, хората се организирали и отивали да му ударят едно рамо. Дали ще редят керемиди, или ще окосят или прекопаят, заедно са се справяли с проблема. Така те са споделяли живота си в неговите радости и предизвикателства, на които са устоявали заедно и задружно. Днес трудно можем да видим това. А то ни е толкова необходимо. Животът в големия град е доста по-самотен и всеки тайно в сърцето си копнее да се събере с хора, с които да споделя еднакви ценности и вярвания. Хората копнеят да бъдат част от общност и животът им да бъде изпълнен с повече топлина и задружност. Мястото, за което всеки човек може да си мечтае, се намира съвсем недалеч – в община Ветрино. Тук хората са заедно, помагат си, организирани са и извършват добри дела ежедневно. И всеки е добре дошъл.

В края на всяка седмица тук се извършват доброволчески дейности, чрез които се подобряват и почистват различни населени места в общината. За това е разказвано много на страниците на вестника. Но тази събота и неделя се случи нещо различно – състоя се първият мащабен доброволчески лагер, в който взеха участие над 50 души от цяла България!

Топло и усмихнато слънце посрещна доброволците пред Неолитното селище в събота в 8,30 ч. сутринта – обичайното начало на трудовия ден. След като се разделиха на три групи, доброволците се заеха с почистване на различни места в селото и около него. Въздухът кипеше от смях, разговори и позитивна енергия, а работата спореше. Споделените усилия донесоха отличен резултат. В 13 ч. дойде време за почивка и обяд. Най-вкусната храна е заслужената, а още по-вкусна е истинската, прясна и пълноценна храна. В менюто за обяд беше включено прясно свинско месо и зелена салата. Тук пълноценната истинска храна е на особена почит и никога не гощаваме добровол-

ците с кроасани, солети и други боклучави „храни“... След дружното хапване работата продължи до смрачаване.

Удоволствие е да съчетаеш полезното с приятното. Всеки, минал през улиците на Неофит Рилски през тези два дни, забеляза усмихнатите, позитивни и действащи хора, които бяха там, за да дадат по нещо от себе си. Във въздуха се усещаше една неописуема енергия, която завладя дори местните жители. Забелязахме мъж, който излезе и започна да почиства около къщата си, няколко деца започнаха да разчистват реката. Хората буквално се заразили с доброто, което сякаш беше завладяло цялото село. В групата се включиха и

италианец и неговата съпруга – българка, които също помогнаха. Лагерният огън увенча края на деня в юртеното селище „Наедно“ в селото и отново събра всички заедно. Изпеккоха си месо в приятна атмосфера, весела глъч, музика и хорца. Получи се истинско общуване между хората. Такова общуване, при което забравяш да си гледаш телефона. След вечерята някои останаха да си почиват, а други се запътиха към залата, в която гледаха и обсъждаха филм.

Голяма част от нашите доброволци живеят в градовете. За тях това беше различно преживяване, при което усетиха спокойствието и тишината в юртеното селище. Там човек е стоплен в прегръдките на природата. Точно близостта с природата май е липсвала на всички – личеше си по свежите им усмивки в неделя сутринта.

В 8,30 ч. в неделя работата продължи и дружно хората довършиха работата от предишния ден със същия ентузиазъм и настроение. Резултатите в такава атмосфера са чудесни. Дори остана време добротворците да отидат до с. Староселец, където също почистваха. Обядът беше най-вкусният боб на Рафие, която отново ги нагости с усмивка. Следобед ги очакваше разходка из село Неофит Рилски с екскурзовод, който им разказа и показа красотите, които сме създали в селото.

продължава на страница 3

ТЕМА НА БРОЯ - продължава от страница 2

ЧУДОТО на ЗАЕДНОСТТА

продължава от стр. 2

Остана време и за разходка в Исторически парк.

Това бяха два дни, пълни с енергия и весел смях и с работа, която услажда залъка на човек и магия, която поражда само радостта от труда и от живота.

С радост споделяме някои от впечатлението на доброволците участници:

Борис Стефанов:

„Събрахме много хора от цяла България, които са изминали голямо разстояние, за да помогнат едно населено място да бъде по-чисто и да дадат пример как това можем да го направим в цяла България.“

Степа Тепавичарова:

„За първи път съм на това красиво място. Направи ми впечатление огромното желание за работа, всеки да помогне на другия и колко много трудът сплотява и сприя-телява хората. Всеки, който не е присъствал на такова събитие, не знае какво губи наистина!“

Богомил Тепавичаров:

„На фона на всичко останало в страната ни – това не са празни приказки, върши се работа и се прави нещо, което е полезно и помага на хората.“

Гергана Капнилова:

„Най-хубавото от тези два дни е, че сред нас имаше деца! На нашите потомци ние показахме обединение, ентузиазъм, подкрепа и забавление в едно. Някои от тях работиха повече от нас. Поздравления, деца! С вас България има бъдеще!“

Ива Вангелова:

„Наистина два дена бях без телефон. Ето това се казва пълно зареждане!“

Винаги е добре, когато хората се сдру-

жават, защото заедно постигат много повече. Сдружаването за добра кауза действа като порив за други хора в България. Така нашият първи мащабен доброволчески лагер успя да вдъхнови хора, които почистваха и в селата Габърница, Мирко и Средец.

В България има много добри хора, които искат да направят нещо, борят се и действителност постигат резултат, но когато не са организирани и действат поединично, в един момент срещат лошите хора, които искат да рушат създаденото, и не могат да се преборят с тях. Тогава те се обезверяват, спират и не

виждат как да продължат. Тук, в община Ветрино, показваме един успешен модел, който може да бъде приложен навсякъде в България. И така улица по улица, село по село, община по община можем да направим заедно чудеса.

Всяка седмица организираме подобен тип доброволчески инициативи, а през годината ще има още няколко по-мащабни лагера. Следващият такъв ще бъде на 4-5 февруари т.г.

Всеки, който иска да преживее чудото на заедността, е добре дошъл!

Пазител на доброто

● АКТУАЛНО - продължава от страница 1

СИСТЕМА ЗА ИКОНОМИЧЕСКИ УБИЙСТВА

Има нещо сбъркано в нашия свят, в който 1% от населението притежава 99% от световното богатство. Има нещо сбъркано в държава като САЩ, в която живеят по-малко от 5% от световното население, което консумира повече от 25% от световните ресурси (колкото Китай и Индия взети заедно) и произвежда повече от 30% от световното замърсяване. Как стигнахме до тази пропаст между богати и бедни? Възможно ли е някой да печели от бедността? Може ли бедността да бъде планирана? Да бъде поддържана, усилвана? Как става това?

Бедността, оказва се, е бич и той се намира в ръцете на корпорации, управляващи държави, които са с амбиции да притежават и управляват света. Бедността е просто един инструмент, с който те постигат сатанинските си цели.

УПРАВЛЯВАНАТА БЕДНОСТ – КАК И ЗАЩО?

Простият отговор е чрез обогатяването на малцинството за сметка на мнозинството. Днес разликата между бедни и богати е два пъти и половина по-голяма, отколкото преди само 50 години! Това разделение се наблюдава не само между държавите, но и в обществата вътре в тях. В България повече от половината население е бедно и се говори дори за „работещи бедни“, „енергийно бедни“ и т.н. Бедността се създава и управлява целенасочено, защото бедните са зависими, лесно управляеми и под контрол. Ако говорим за бедни хора, се експлоатират техният труд, а ако говорим за бедни държави, се експлоатират и заграбват техните ресурси и природни богатства – петрол, въглища, злато и ценни метали, диаманти и редки елементи, включително вода, вятър, слънце и земя – ресурси, които представляват интерес за големи корпорации, главно базирани в САЩ, но с филиали по цял свят. Заграбването на територия и ресурси е най-разпространеното престъпление в човешката история от 3000 години насам, в една човешка култура, в която за ценностите съдим по богатството.

Всяка от съществувалите империи се е разширявала, за да завземе нови територии и съответно да заграби техните богатства, както и да експлоатират местното население. Колонизаторските войни са били средство за забогатяване за Испания, Португалия, Франция, Германия, Англия, Холандия.

Всичко това е било оправдавано с разпръскване на цивилизацията, културата или религията. Всички сблъсъци, всички войни между държавите, включително тази, която в момента тресе света, винаги са били и са за ресурси или за територия и богатства. За последните 30 века човечеството никак не е пораснало до висотата на

идеята да не се избива взаимно в опит да заграби повече. Простичката истина е, че това е било, е и винаги ще бъде само едно – грабеж, т.е. престъпление, както и грях според всяка религия.

След Втората световна война, след повече от 70 млн. човешки жертви на пръв поглед с империите е свършено, няма и императори. Но само на пръв поглед. След горещите войни бизнесът работи чрез нарастващи по мощ корпорации, базирани в САЩ – държавата, спечелила най-много от военните конфликти на миналия век. Ражда се и се налага американската мечта за богатство, както и идеята, че което е добре за бизнеса и за Америка, значи е добре за света. Така алчността започва да се преподава в училищата по икономика и бизнес и в университетите, в Харвард, като преобладава и в заседателните зали, където се вземат управленски решения.

СВЕТЪТ ЖИВЕЕ, ЗА ДА Е БОГАТА АМЕРИКА

Организации като Световната банка, Международния валутен фонд, Организацията на обединените нации – участници структури, създадени в САЩ и обслужващи техните интереси, с чудесно звучащи принципи, цели и мисия – да възстановят разрушена Европа и да помогнат на развиващите се страни, всъщност се превръщат в инструменти за грабеж. Това, което продължава да се извършва в света, е същото, което се е извършвало от 3000 години насам – заграбват се ресурси, и то по добре познатия стар начин, само че днес това се казва помощ за развиващите се страни, разпространение на демокрацията, борба за човешките права, зелена сделка, климатични промени и пр. И няма никакво значение, че днес няма империя – има държава, която действа като такава. И няма значение, че днес в света няма император – има негов еквивалент – малцина управляващи и притежаващи най-големите корпорации в света, чрез които контролират американското правителство, а чрез него поставят под контрол всички останали правителства. Именно САЩ е непрекъснатото разширяваща се империя, която има интереси във всяка точка на света. Тя е световен полиция №1 и въздава справедливост, от която накрая има изключително и само полза. Няма значение дали в Белия дом седи демократ или републиканец – Америка се разширява непрестанно и при двата режима, защото се контролира от корпорацията – днешния император. Всъщност хората в правителството на САЩ идват точно от корпоративните среди чрез система, наричана „въртяща се врата“, при която от средите на висшия ешелон на корпорациите се излъчват ръководни кадри за всички държавни институции, министерства и управляващи органи – всички. Така са гарантирани интересите на корпорацията на всички нива на управлението.

продължава на страница 5

Сирия

● АКТУАЛНО - продължава от страница 4

СИСТЕМА ЗА ИКОНОМИЧЕСКИ УБИЙСТВА

продължава от стр. 4

СИСТЕМА ЗА ИКОНОМИЧЕСКИ УБИЙСТВА

Набелязва се държава, която притежава ресурс, който корпорациите искат. На нейния президент или правителство се предлага да се отпусне заем от Световната банка, с който се плаща на „чуждестранен инвеститор“ да построи голям промишлен обект – например летище, индустриален парк, вятърна електроцентрала.

Източник - <https://iconscout.com/icon/thief-politician-2645664>

Предлагат се разчети, които показват как икономиката на развиващата се държава ще процъфти. По правило тези прогнози обхващат следващите 20-25 години и съдържат нереални и раздути числа за икономически просперитет. Пристигат американски корпорации, водени от инженерни фирми и други, свързани с тях, и строят неща, които не са от полза за обикновените хора – те не получават работни места там, защото не са образовани, не могат да си позволят да ги ползват, защото са скъпи. Но те са тези, които изплащат огромния дълг за тях. Лихвите текат, а икономиката ѝ така и не се подобрява. Следва нов заем и следващ такъв, и следващ такъв за нови инфраструктурни проекти. В столицата на държавата могат да се видят небостъргачи, лъскави сгради, луксозни пространства, разцвет и да се повярва, че тази държава е богата и хората ѝ живеят добре. Цялата концепция да се инвестират огромни парични средства в инфраструктурата и развитието на тази страна не работи за премахването или дори за намаляването на бедността. Работи единствено да направи инвеститорите и шепа местни хора по-богати и по-могъщи за сметка на останалите. Те са изнесли парите си в чужбина, купили са имоти в някоя слънчева страна, имат сметки в швейцарски банки и ако нещо се обърка, просто напускат страната. Схемата със заемите се повтаря, докато държавата потъне в дългове, които повече не може да изплаща. Тогава идва добре облечен мъж и казва, че след като вече не може да плаща дълговете си, държавата трябва да даде петрола си на ниска цена или златните си находища, или да гласува в полза на САЩ в ООН за военна инвазия, или да изпрати войски в подкрепа на САЩ на място като Ирак... Когато държавата потъне в дългове и обеднее дотам, че няма пари и възможност да поддържа собствените си системи като водоснабдяване, здравеопазване, образователна система, пенсионна система и др., икономическият убиец се връща и спокойно предлага нов заем от Международния валутен фонд, който предлага да отпусне пари, но при условие, че държавата приватизира някоя от тези системи, например здравеопазването си. „Чуждият инвеститор“ оправя системата, след което здравните услуги рязко поскъпват и

стават недостъпни за обикновените хора. Или пък „чуждият инвеститор“ изгражда супермодерен вятърен парк, след което продава електроенергията на държавата на баснословни цени и токът за населението става невъзможно скъп. Натрупването на неизплатим дълг никога не е грешка – това е политика и всички много добре знаят какво се случва! През цялото време хората мислят, че САЩ строят и помагат, и никога не научават истината. Ако в държавата бъде избран президент, който не желае да дава ресурсите и богатствата на народа си на чуждите корпорации, един ден с него се свързва приятен мъж, който му казва нещо такова: „Поздравления, г-н Президент! Сега искам да Ви напомня, че мога да направя Вас и Вашето семейство много богати, ако играете моята игра. Или мога да се погрижа да Ви изхвърлят от кабинета, или да загинете при трагични обстоятелства, ако решите да изпълните предизборните си обещания...“ Когато не успеят да корумпират хората, те ги отстраняват от власт чрез организирани протести и политически скандали. Ако това не сполучи, следва самолетна катастрофа, внезапен инфаркт или нещо друго. А ако и това не успее, пращат американската армия, която влиза, за да гарантира спазването на човешките права или за да открие опасно оръжие, което така и не се намира, но пък заграбва безплатно злато, петрол или друго, както се случи в Ирак.

Вземат парите на хората, дават им ги назаем, за да обогатят собствените си корпорации, а след това използват дълговете, за да ги поробят и да заграбят ресурсите им. Системата, която прави това възможно, работи и еволюира от поне 50 години под благосклонния поглед на всички международни съдилища, СБ, МВФ, ООН, НАФТА, БАФТА и прочие, обслужващи интересите на САЩ. Това е държавата – най-голям длъжник на планетата! Но времето им на световен хегемон изтича.

**ВСИЧКИ ПРИЛИКИ С БЪЛГАРИЯ,
НЕЙНОТО УПРАВЛЕНИЕ,
РАЗМЕРА НА НЕЙНИТЕ ДЪЛГОВЕ И НЕЙНАТА
ИКОНОМИЧЕСКА ПОЛИТИКА НЕ СА СЛУЧАЙНИ!**

Танцуващата с ветрове

ЛИЧНИ ФИНАНСИ

Как да решим дали да живеем ПОД НАЕМ, или да вземем СВОЕ ЖИЛИЩЕ с ИПОТЕЧЕН КРЕДИТ?

Един от най-обсъжданите въпроси в обществото, пред който основно по-младите и хората на средна възраст се изправят няколкократно през последните 15-20 години, е дали да си закупят жилище с ипотека, което след време ще остане тяхно, или да живеят под наем и парите, които плащат ежесечно, да бъдат безвъзвратно загубени, но пък ще се предпазят от тежестта на ипотечния кредит.

В тази статия ще научите защо и кога възниква за първи път този въпрос, каква е причината да се търси неговият отговор през всичките тези години, както и какви са обективните фактори, на които трябва да се обърне внимание, за да бъде взето правилно решение в тази посока.

Вследствие на нашето социалистическо минало и изградената покрай него народопсихология България все още продължава да бъде една от държавите с изключително висок процент на притежание на собствени жилища, т.е. близо 90% от хората имат собствено жилище, като значителната част от тях нямат ипотека за изплащане.

Първоначално това се дължи на наследеното от родителите ни вярване, че трябва да си осигурим собствено жилище, за да сме спокойни, че ще имаме къде да живеем. Поради трудната достъпност до жилища по време на социализма и липсата на достатъчно възможности за придобиването им в онези времена е пренесено усещането за недостиг и приоритет в тази посока и към по-новите поколения.

Впоследствие, в началото на XXI век, когато България избира да поеме по пътя към Европа и Европейския съюз, стартира процесът на мащабно строителство и презастрояване, свързан с изграждането на жилища, поради очакването, че влизането ни в ЕС ще доведе до значително повишаване на цените на имотите и тяхната достъпност ще стане изключително ограничена. В същото време лихвените нива на банките през този

период възлизат на нива от порядъка на 14-15% годишно, което на база ниските заплати и осигуровки, а и сравнително малкия разход за наем през това време, прави възможността за закупуване на жилище почти непостижима, особено когато човек не разполага с достатъчно натрупани собствени средства, както се случва най-често при по-младите хора.

Съответно бурното повишаване на цените и понижаването на лихвените нива наполовина за няколко години, т.е. от 14-15% лихвите достигат до нива от порядъка на 7-8%, дава възможност за по-лесна достъпност до средства. През същия период в началото на XXI век заплатите започват да растат с високи темпове – особено покрай новоразвиващата се ИТ индустрия, която заражда значителен контингент от по-високоплатени млади хора с финансова възможност да придобият собствено жилище. Въвеждането на плоския данък създава условия работодателите да започнат да осигуряват своите служители на реалните им доходи, което им дава възможност за по-лесен достъп до финансиране, тъй като спрямо банковата система те вече ще могат лесно да се възползват от кредити и да вземат ипотека. Всичко това като съчетание на различните фактори – нарастващо търсене, ново строителство, по-лесна достъпност до кредитиране и постоянно нарастващи цени

Ипотека

Наем

или

разсъждения, че по този начин поне се изплаща жилището, докато в противен случай парите изгарят за наеми, като доводът бива допълнително подкрепен от падащите лихвени равнища и постоянно нарастващите цени на жилищата. В същото време наемът остава добра алтернатива за хората, които търсят начин да закупят свое жилище на база спестявания или странички от тегленето на ипотечен кредит, както и когато доходите трудно биха позволили заплащането на месечната вноска по ипотека в сравнение с все още достъпните нива на наемите или тяхната гъвкавост в случай на необходимост от промяна на мястото на живеене – поради смяна на работата или настъпването на други непредвидени обстоятелства. Разбира се, високата инфлация през последните години отново мотивира допълнително избора в посока придобиване на жилище, тъй като стопяването на спестяванията се случва с по-бързи темпове, отколкото потенциалното натрупване на капитал за закупуване на жилище без ипотека, а изключително ниските стойности на кредитиране допреди година даваха възможност за достигане до разумна месечна вноска за покупка на жилище дори при текущите високи нива на цените на имотите. В същото време кризата и сравнително ниските нива на наемите, съчетани с несигурността за очакваните лихвени нива през следващите години и наличието на дългосрочна тежест от изплащане на ипотека, в съчетание с потенциалния риск от повторен срив на цените на имотите, подобен на този от кризата в имотния пазар между 2009 и 2014 г., кара хората да се замислят и потърсят разумен отговор дали си струва да предприемат подобно действие и как да намерят правилното решение за себе си по въпроса: наем или ипотека?

На първо място е важно да се осъзнае, че всъщност плащането на наем не е свързано с изгаряне на средствата, а е свързано със заплащане на възможността да се живее под наем, т.е. плащане на услугата да се осигури място за живеене. Съответно цената на наема се влияе в по-голяма степен от стандарта на живот, който осреднено се води в дадения район, както и от

Активът е нещо,
което слага пари
във вашия джоб.

Пасивът е нещо,
което вади пари
от вашия джоб

на недвижимите имоти при влизането ни в ЕС поради очакванията, че гражданите на ЕС ще се възползват от по-ниските цени и няма да останат свободни жилища за българите – води до бурно развитие на пазара, което за първи път създава условията да се потърси решение на въпроса: Кое е по-изгодно – наем или ипотека?

Обичайният довод в подкрепа на избора за ипотека е свързан с

Как да решим дали да живеем ПОД НАЕМ, или да вземем СВОЕ ЖИЛИЩЕ с ИПОТЕЧЕН КРЕДИТ?

TOGETHER
Bulgaria

продължава от стр. 6

размера на доходите на населението и хората, живеещи в съответния район. С други думи, наемът в по-голяма степен може да съответства на възможностите на наемателите да си го позволят, тъй като при невъзможност те биха се преместили в различен район, позволяващ да се живее и заплаща наем спрямо дохода, с който действително разполагат.

От друга страна, цената за закупуване на жилище е в по-голяма степен свързана с пазарното търсене и предлагане, както и очакванията на пазара, като в същото време наличието на евтин и достъпен кредитен ресурс стимулира положително желаещите да закупят свой дом, както се случва и при срив на цените вследствие на по-голямо предлагане и липса на достатъчно търсене. Съответно при ипотеките има също разход, който обаче се явява вследствие заплащането на лихва за използвания финансов ресурс и се различава от вноската по кредита, тъй като е съставна част от нея. За пример – при ипотечен кредит в размер на 200 000 лева с 2,5% годишна лихва, лихвата в началото на периода би била малко над 400 лева на месец. За сравнение – при повишаване на лихвените нива само с няколко пункта – до 4% например – при остатък в размер на 190 000 лева от главницата лихвата би била вече над 600 лева на месец.

В случая е добре да се вземе под внимание, че лихвата е само една съставна част от разходите, които биват заплащани, тъй като ипотеката има съпътстващи такси, свързани с изповядването на сделката и сключването на договорна ипотека при нотариус, която се прави на всеки 10 години, разходи за управление на кредита, застраховки на имота и кредитополучателя, както и други ангажименти, които биха могли да повишат средномесечните разходи с немалка сума, която е често значително подценявана или дори пренебрегвана.

Отделно наличието на собственост дава допълнителни ангажименти, свързани със заплащането на данък за нейното притежание, заплащане на такса смет, която в определени райони не е никак малка, както и потенциално заплащане на други режийни разходи и такси, особено в обособени комплекси и райони – понякога достигащи до повече от 200-300 лева на месец. Съответно разходите за поддръжка на собствено жилище, свързани с извършване на леки ремонти през годините, подмяна на уреди и мебели, както и потенциално по-големи ремонти – като подмяна на дограма или цялостно освежаване – биха могли да доведат до допълнителен разход от минимум 100, а понякога и до над 200-300 лева средно на месец за период от порядъка на 20-30 години. При това тук не се включва разходът за действително придобиване на имота, който при цена от 200

000 лева за 20 години би възлязъл на средно над 800 лева на месец само за изплащането на главницата.

Вземайки под внимание всички тези фактори за съществуващи разходи, свързани с лихвите, таксите и разносните, съчетани с разходите за собствеността, нейната поддръжка и ремонт през годините – везните се накланят в по-голяма степен към избора на наем, тъй като сборът от всички тези разходи е все още значително по-голям от размера на наемите в настоящите години.

Разбира се, остава единствено факторът, свързан с очакваната стойност на жилищата и потенциалната възможност за придобиването на такова в даден бъдещ момент от времето. Именно тук идва и въпросът – струва ли си да се плаща доста повече сега с оглед успешното придобиване на жилище при настоящите ценови нива, или по-добре да се изчака, и кое от двете би било по-разумно като решение.

За да се вземе решение в тази посока, трябва да се познава и разбира добре как работи самият пазар на жилищата и от какво зависи покачването или понижаването на тяхната стойност. Ако се направи преглед на развитието на пазара на жилищата през последните 30 години, ще се установи, че след тяхното бурно покачване в периода 2002-2009 г., има период на спад през интервала 2009-2014 г., следван от последващ възход между 2015 и 2022 г., независимо от настъпилата ковид криза през 2020 г., макар и обусловен през последните няколко години най-вече от високата насрещна инфлация и липсата на достъпни алтернативи за хората, притежаващи финансови средства, а не в такава степен от същите фактори, които спомагаха за развитието на този пазар през първите години на последния възход на цените.

Съответно интересно е да се забележи, че пиковите нива в цените, достигнати около 2008-2009 г., бяха

повторно достигнати около 2020 г., което спомага за осъзнаването, че цикличността в развитието на цените на имотите във времето е свързана в по-голяма степен с очакванията и развитието на икономиката, отколкото с действителните фактори, свързани с потребността от тях. Конкретно за България процентът на собственост на жилища е изключително висок, както и наличието на значително количество повече жилища, отколкото е необходимо за нуждите на населението. Провокираният от пандемията отлив на желаещи да живеят в големите градове през последните години, в съчетание с все по-достъпната възможност да се работи чрез отдалечен достъп, допълнително допринася за намаляващата липса на потребност от жилища. Въпреки това неспирното изграждане на нови жилища не намалява поради причината, че все още жилищата са едно от най-разбираемите места, където хората намират спокойствие за своите спестявания, допълнително подкрепени и от сериозните увеличения на таксите и разходите за депозити и наличието на отрицателни лихви при банките, както и потенциалните притеснения от въвеждането на еврото и последващата невъзможност да бъдат обърнати средства, с които хората разполагат, но не са били официално декларираны.

Ето защо наличието на стабилна инвестиционна алтернатива, която да осигури ефективно натрупване на средства с включена защита от високата инфлация, би могло да осигури разумно убежище и адекватно решение за търсещите възможност да придобият собствено жилище в дългосрочен план по възможно най-разумния начин. Начинът е да направят така, че парите да работят за тях и придобиването на имот да бъде реализирано вследствие на техните инвестиции, а не вследствие на положените къртовски усилия, лишения и обричане на робство през следващите 20-30 години, изпълнени с несигурност и трудности, при което цената за придобиване на имот чрез ипотека почти никога няма да си заслужава.

Пламен Кънчев

ИНИЦИАТИВИ

ИСТОРИЧЕСКИ ПАРК ТВОРИ ИЗКУСТВО

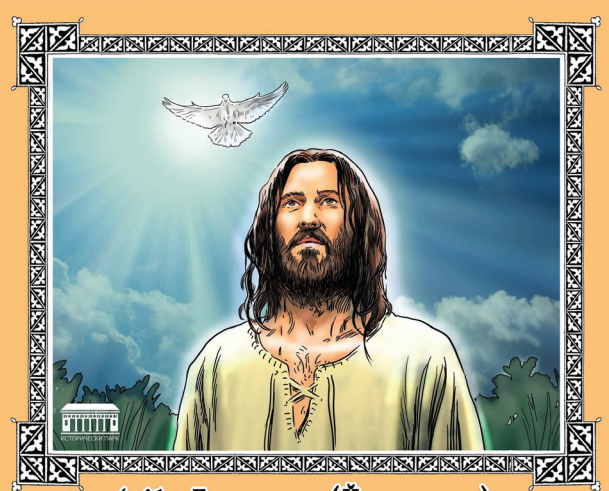
Много малко хора разбират ролята на изкуството в човешкия живот. Всеки ден ставаме свидетели как се хвърлят хиляди левове за оркестри, плащат се колосални суми на чалга певци, хиляди се късат и хвърлят чрез салфетки, милиони се изливат от български богаташи в шампанско по скъпарски курорти, стотици милиони отиват в скъпи автомобили и нито лев за българското изкуство. Кой дава пари за изкуство в днешно време? Това е остаряло и е за сухари. Такива думи, мисли и дела са ежедневието в днешния ни живот. В същото време се оплакваме, че няма стойностни водачи, които да поведат хората напред за един по-добър живот. Оплакваме се, че няма морални политици, които да мислят за народа си, а не за собственото си осигуряване.

Заклучението на съвременните български „мъдреци“ е, че няма „материал“. Малцина си задават въпроса защо се получава така, а още по-малко са тези, които знаят отговора.

5. 12. - Св. преп. Сава Осветени

6. 01. - Богоявление (Йордановден)

14 юни 987г. - Самуил наказва брат си Дрон за предателство

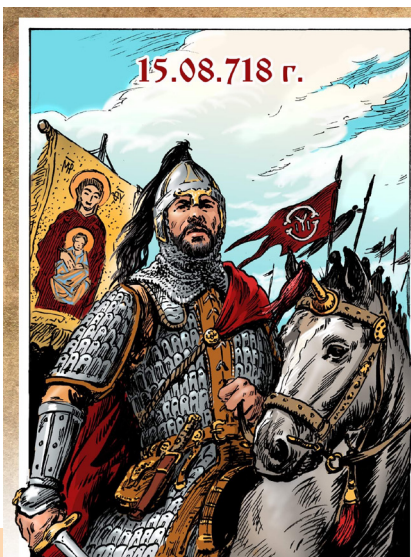
За да можем да искаме добри водачи, ние трябва да ги създадем. За да живеем в един по-добър свят, ние трябва да сме заобиколени от хора с ценности и морал. Всичко това е възможно, ако човек се срещне с истинското изкуство (а не модерното). Тогава по някакъв начин сме докоснати от Бог и ставаме по-добри. Изкуството е онази малка разлика, която отлепя хората от материалното съществуване, възвисява ги и пробужда стремежа към по-добри бъднини. Само такива хора могат да станат лидери, които да водят народа към общото благо. Единствено те могат да бъдат прекрасни съседи, доб-

лестни сънародници, морални и вечно интересни половинки, жертвоготовни воители и истински създатели. Изкуството е магия, която одухотворява човека.

Самият Исторически парк е връх на творческия гений на българина, но в същото време произвежда родно изкуство всеки ден. Освен книжнината, архитектурата, дърворезбата и човещината, той подпомага изключително много изобразителното изкуство. Всеки месец се създава поне по една картина, която ни пренася във времена и случки, като ни помага да се докоснем до изключително важни събития и поукки. Веселин Чакъров, изключителен талант и още по-производителен и работлив творец, е един от художниците, с които работим. Нарисуваното от него спира дъха и ни кара хипнотично да се взираме в наблюдаваното про-

изведение. Този месец художникът отново направи подарък на цяла България с творбата си „Архангел Михаил“. Великолепна картина, която запознава съвременния човек с православието. Архангел Михаил е главният архангел и пазител, който побеждава Сатаната и го прокужда от Небесното царство. Когато човек умре, той съпровожда душата му до Ада или Рая. Вълшебната картина докосва наблюдаващия и го кара да научи повече за изобразеното на нея. Благодарение на Исторически парк творците могат да развиват дарбата си, а хората да се наслаждават във вековете на създадените шедеври и да добавят изключителност към своята душа.

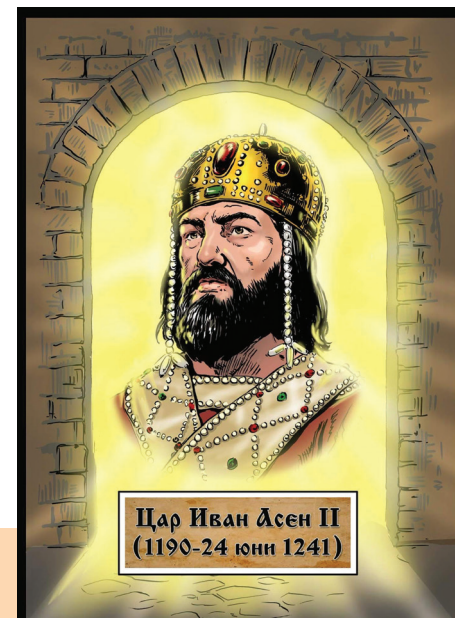
Търсете изкуството и му дайте шанс да разкрие по-добрия вариант на самите вас!

Тервел, от рода ДULO - спасителят на Европа

Битката във Върешкия проход

Представяме ви част от изкуство от Веселин Чакъров

● НОВА НАДЕЖДА

КАМБАНАТА НА СВОБОДАТА бие в Исторически парк

Висоти на личности велики покорени,
едва ли плод били са те на рязък скок.
И докато техните другари сладко спели,
катерили са се нагоре в тъмно като в рог.

В античната история остават имената на велики завоеватели и победители, като Александър Велики, Цезар, Анибал, но има и един велик победен, когото историята помни, защото е велик преди всичко като човек. Защото повярва, че ще постигне онова, което никой преди него не бе постигнал. Защото дръзна да вдигне смелите срещу господарите на света, които бяха превърнали народите в робски мравуняци. Защото се осмели със собствената си кръв и с кръвта на тези, които му повярваха и го послед-

ваха, да отмие позора на робството в далечната 73 г. пр. Хр. – Спартак (Спара-докос/Спартикус). Роден в нашата земя – земята на безстрашните траки, които не признават никаква власт и са многоброен, гъвкав и опасен противник. Името на Спартак ще остане вечно поради неутолимата жажда на всички хора за свобода, която в своето извисяване докосва безсмъртието.

Въстанието, предвождано от Спартак, е най-грандиозният бунт на робите през древността. То никак не е стихийно или случайно явление. Корените му са в общественото

то устройство и е напълно закономерно. Римските историци Апиан и Флор наричат въстанието „войната с гладиаторите“, защото робите станали войници, а гладиаторите – началници.

Робовладелските отношения се развиват изключително бързо в римо-италийското общество и достигат своя апогей през I век пр. Хр. В резултат на непрестанни войни и успешни бойни действия се ускорява процесът на доставяне на евтина робска работна ръка във всички сфери на стопанството. Алчните прекупвачи следват войската и след покупка заливат пазарите с жива човешка стока, която се продава на публичен търг.

В Рим робите са считани за собственост и не са субекти на правото, т.е. нямат никакви права. В Римското право ро-

бите се третирали като вещи. Гай – римски юрист, пише за вещите следното: „Телесни (вещи) са тези, които могат да се докоснат, като например земята, роба...“. На римския учен и писател Марк Теренций Варон принадлежи прочутата дефиниция за робите: „Средствата на труда се делят на три части: говорещи инструменти, такива, които издават нечленоразделни звуци, и неми инструменти. Към инструментите, които говорят, спадат робите, към тези с нечленоразделни звуци – воловете, към немите – колите (бел. ред. каруците)“. По думите на римския географ Страбон „понякога на остров Делос по 10 000 роби дневно се предлагат на тържищата и до свечеряване са продадени“. Най-разпространеният тип собственик разполага с 15, 30 или 50 роби. Има две основни групи роби, които са неравностойни – селски и градски роби.

Картина на Исторически парк от Мирослав Йотов

продължава на стр. 10

Спартак Легендата - книга на Исторически парк

● НОВА НАДЕЖДА

КАМБАНАТА НА СВОБОДАТА бие в Исторически парк

продължава от стр. 9

Към градските роби спадат т.нар. държавни роби (писари, библиотекари, жреци, четци, архивари), висококвалифицирани роби (занаятчий, архитекти, ювелири), робска интелигенция – учители, лекари, оратори, актьори. Всяко знатно семейство задължително поддържа високообразован персонал и го изтъква при всеки удобен повод. Освен това има роби за галери, мини и каменни кариери, роби за гладиаторски казарми, роби за надзиратели, ключачи и палачи.

Както се вижда, робите са главната работна сила на обществото, а робството – основата на римската икономика. Цялата тази маса трябва да се държи в подчинение, в страхопочитание и боязън, като умишлено се подклажда взаимна неприязън. Градските роби се отнасят с презрение към селските си събратя, а преместването им за работа на полето се счита за тежко наказание. Средствата за издръжка на един роб се свеждат до минимума – облек-

лото е оскъдно, храната и дневните дажби са минимални – шепа маслини, парче хляб с долнопробен зехтин, 500 мл вкиснато, разрежено вино, но за сметка на това робите са физически изцеждани до краен предел. И всичко това за радост и благоденствие на изнежените, префинени и презадоволен римски граждани.

Въстанието на Спартак не е предизвикано от външни фактори или обстоятелства. Движението не е безцелно и още по-малко обречено, а е съзнателно изригване, което отразява дълбоката криза в Късната римска република. Плутарх, древногръцки историк, оставя едно забележително описание на тракиеца: „Той притежавал не само голяма смелост и физическа сила, но и голям ум и човечност“. Нито един от античните автори не пропуска да изтъкне неоспоримите качества на Спартак като пълководец и човек, нито един не казва лоша дума за него. Марк Кор-

нелий Фронтон, римски политик и сенатор, живял през II в. сл. Хр., поставя Спартак над всичките известни нему римски пълководци и като изтъква неговия военен гений, казва: „Не ще се наема решително да твърдя трябва ли да се смята Траян по-славен във военните дела или в мирното строителство. Мога да кажа, че във военните дела са проявили по-голямо изкуство Спартак и Вириант“ – един от водачите на антиримската съпротива в Испания през II в. пр. Хр. Той сравнява император Траян, който най-много разширява границите на Римската империя през II в. сл. Хр., с гения на Спартак като пълководец. Какво по-голямо признание от това!

Четейки историята внимателно, човек си задава въпроси. Дали за двадесет века нещо се е променило, или просто е придобило друга форма? Разпознаваме ли белезите на съвременното робство, или си затваряме очите, защото ни е добре в зоната на комфорт? Дали статистиката днес не е още

по-страшна? Дали човешкият живот, който ни е дар от Бога, има изобщо някаква стойност, или материалните блага са ни по-скъпи? За какви идеали сме готови да умрем днес, за каква кауза?

Нашата земя е раждала и ще ражда велики мъже. Като тези, които днес имат смелостта да създават, да градят и да милеят за свободна, чиста и красива България.

Стела Тепавичарова и Богомил пред статуята на Спартак в Исторически парк

Комикс на Фондация „Въздигане“

Скулптурата на Спартак в Исторически парк вдъхновява и дава надежда на всеки посетител. Неговото име е камбана, която ще продължи да звъни през вековете. Камбаната на свободата, която напомня, че всеки трябва да се бори за свободата, а всички ние да влезем в тази борба заедно.

Да бъде!

Албена Пекова

● ИСТИНСКА ИСТОРИЯ

Да върнем БЪЛГАРИЯ на ДОБРИТЕ ХОРА

В света винаги са съществували два вида хора – добри и лоши. Едните имат желание да създават, да намират удовлетворение в труда, радва ги красивото и се стремят да са част от световната система, като с действията си я подобряват. Вторият тип са лошите хора, които поставят себе си и своите желания в центъра на света. Мързеливи са, неграмотни и поради тази причина се смятат за по-хитри от другите. Именно тяхното невежество им отнема възможността да помислят и от гледната точка на другите хора. Те смятат, че могат да вземат всичко и да правят каквото си пожелаят. Пълна противоположност са на добрите хора и правят така, че създаващите и трудещите се да се откажат от тези си възжеления, като по този начин светът тръгва по една низходяща спирала, в която ставаме все по-зле и по-зле.

Мнозина смятат, че „законът“ е създаден, за да ни пази от лошите хора, и оставят всичко в неговите ръце. За съжаление, това не е така. Няма държава в света, в която да няма престъпност, да няма богати хора, които имат по-големи права от обикновените хора. Няма държава, в която полицията и армията да не се използват от управляващите, за да постигнат своите цели за сметка на общите. Практиката показва, че тази система, в която оставяме всичко в ръцете на „закона“, не работи и трябва някой да умре или да бъде осакатен, за да може лошите да си получат заслуженото. За съжаление, много често умират малки деца, бременни жени или майки на малки деца. Тези трагедии карат добрите хора да се крият и постепенно злото започва да властва по нашите улици и в нашите населени места. Безбройни са случаите, в които хората избягват цели квартали, за да не рискуват здравето и живота си. Няма мира дори в богатите квартали, защото синът или дъщерята на някой супербогаташ, голям политик, прокурор или съдия може да тормози хората и да няма кой да го спре. Борбата да

сменим хора в системата никога не успява, защото самата система е сгрешена. Затова и никъде в света няма място без престъпност.

Обречени ли сме, или има изход? Разбира се, че има решение на този проблем и то е добрите да се обединят в организация, която да накара лошите да разберат, че няма да им се разминат. Организираните хора винаги са по-силни от единаците. Второто важно условие е да разучим как законът може да ни позволи това. Третото нещо, което трябва да направим, е да се подготвим и да придобием умения, които могат да ни противопоставят на тези, които искат да потискат мирните жители. Важно е да знаем, че неприятните човешки същества не са свикнали да се справят с трудностите и търсят винаги най-лесния път. Поради тази причина, когато срещнат съпротива, те бягат. Има два филма, които ни показват именно този

път – „Седемте самураи“ и „Великолепната седморка“. Може всеки да ги изгледа, за да ме разбере.

На нас в община Ветрино ни омръзна да стоим и да чакаме друг да свърши тази работа, затова решихме да бъдем очите, ушите и ръцете на доброто. Организирахме се в група и започнахме едно по едно да променяме населените места в общината. Най-напреднали сме в село Неофит Рилски и остава още малко, за да стане идеалното място за живот на Балканския полуостров. Имаме големи успехи в борбата срещу пияните шофьори и пътните джигити, справяме се с незаконните изхвърляния на боклук, хвърлянето на пиратки, замърсяването на улиците, парковете и обществените сгради, както и със спирането на насилниците в селото. Имаме още какво да пооправим, но вярваме, че сме на прав път. Успяхме да направим така, че да има един

оазис за хората, които искат да творят и да допринасят, без да се притесняват, че създаденото от тях ще бъде разрушено или откраднато. Ден след ден подобряваме себе си, нашата организация и населените ни места, като ги превръщаме в прекрасни места за живот. Още по-хубавото е, че всички участваме заедно и не чакаме друг да свърши нашата работа, а запретваме ръкави и правим това, което е нужно.

Добрите хора вече имат своя община и тя се нарича Ветрино. Всеки, който иска да живее смислен и достоен живот сред себеподобни, е добре дошъл! Ние знаем, че злото няма да изчезне, но също така знаем, че винаги ще му даваме да разбере, че тук не е желано. Силата да създадем мечтания живот е в нашите ръце и наше задължение и право е цял живот да го градим.

● ЛИЧНА ИСТОРИЯ

Самодисциплина и постоянство-**УРОЦИТЕ
ОТ ВАВИЛОН**

В живота си човек често попада в ситуация, в която е изправен пред избор измежду много възможности – да се довери, да устои на предизвикателството и да покаже постоянство, да вярва, че ще успее, или да се съмнява. Представяме ви един мъж – бивш спортист и състезател, баща на две деца, който избира да се довери и да приеме предизвикателството на промяната от първия си досег с една от книгите на „Тогедър Академия“ и финансовите принципи, описани в нея. Какво носи след себе си този избор?

Като бивш професионален спортист Михаил Динев винаги е търсил пътя към успеха. Занимавал се е с различни дейности, но рядко задържал интереса си за дълго, докато не попада на четиво, което грабва и задържа вниманието му. „Преди да ми препоръчат литературата за саморазвитие и финанси, четях главно фантастика, и то не много често. Във връзка с възможностите за развитие моят ментор в дръпшипинга ми препоръча първите книги на тема личностно развитие и финанси. Това се случи преди пет години, когато аз вече осъзнавах, че дейността покрай дръпшипинга ми е превозно средство към по-големи неща. Тогава прочетох и „Най-богатият човек във Вавилон“.

С тази книга започва пътуването на Михаил по пътя на финансовото ограмотяване. „Това беше първата книга, която ми даде информация за понятието лични финанси. Като дете от се-

мейство на разведени родители никой не ми е казвал да внимавам за парите си – знаех само, че трябва да работя и да изкарвам пари. Още след първото прочитане започнах да спазвам принципите, описани в книгата дословно. Развълнуван от новата информация, препоръчах и на жена ми да прочете книгата и да започнем заедно да спазваме тези принципи. Към този момент тя тъкмо беше завършила образованието си в университета и точно сега не ѝ се занимаваше отново с четене. Впоследствие обаче, на база моя пример и действия, реши да ме подкрепи – започнахме да следим семейния бюджет заедно и да вървим в една посока и във финансите.“

Когато човек получава подкрепа от близките си, той придобива увереност и е целеустремен бързо да преминава през трудностите. „Оттогава не е имало месец, в който заедно да не прило-

жим първия и основен принцип от книгата – плащай първо на себе си. Всеки месец ние заделяме на една страна за дългосрочно ползване поне 20% от семейния си приход. Това е посоката, с която много ми е помогнала тази книга – сериозна дисциплина и финансова култура.“

Като горд баща на две деца Михаил прилага основното правило от книгата дори и за тях. Още при раждането на сина и дъщеря си той сключва здравна и спестовна застраховка за тях, за да е подсигурано здравето им, а той да се чувства спокоен и истински отговорен родител. „В книгата само се споменава, че в бъдеще някой ще изработи подобни продукти, с които човек да натрупа и да разполага по всяко време с голяма сума при нужда, и ето че на нас вече са ни предоставени тези ползи.“ Покрай семейството на Михаил много техни близки приятели и познати също се възползват от този начин за подсигуриране на средства за здравето на децата си. „Това е може би най-важното нещо, което можеш да направиш за своето дете“, споделя Михаил.

Друго основно правило от книгата е приходите от дадена инвестиция да се

използват не за харчене и за вдигане на стандарта на живот, а отново за вложения в дългосрочни продукти и активи. По този начин приходите от вече направените инвестиции се трупат в семейството и в даден момент отново биват влагани в различни проекти и финансови продукти.

Книгата „Най-богатият човек във Вавилон“ и следването на принципите ѝ за работа с пари показват как малките стъпки могат да предизвикат огромна промяна в живота на човек. „Най-дребните неща от книгата най-много са ми помогнали. Обаче нещата не се получават за един ден, нужно е време за натрупване, нужни са 3-4 години, за да види човек реалния резултат и да го осъзнае.“

По нов и непознат път трудностите неизменно очакват своя миг да се появят и да откраднат вниманието и енергията за себе си. А когато става въпрос за пари, подобни ситуации може да са истинско предизвикателство. Постоянството и самодисциплината на Михаил и неговото семейство при следването на правилата за работа с финанси им помагат точно в тези трудни ситуации.

продължава на страница 13

● ЛИЧНА ИСТОРИЯ

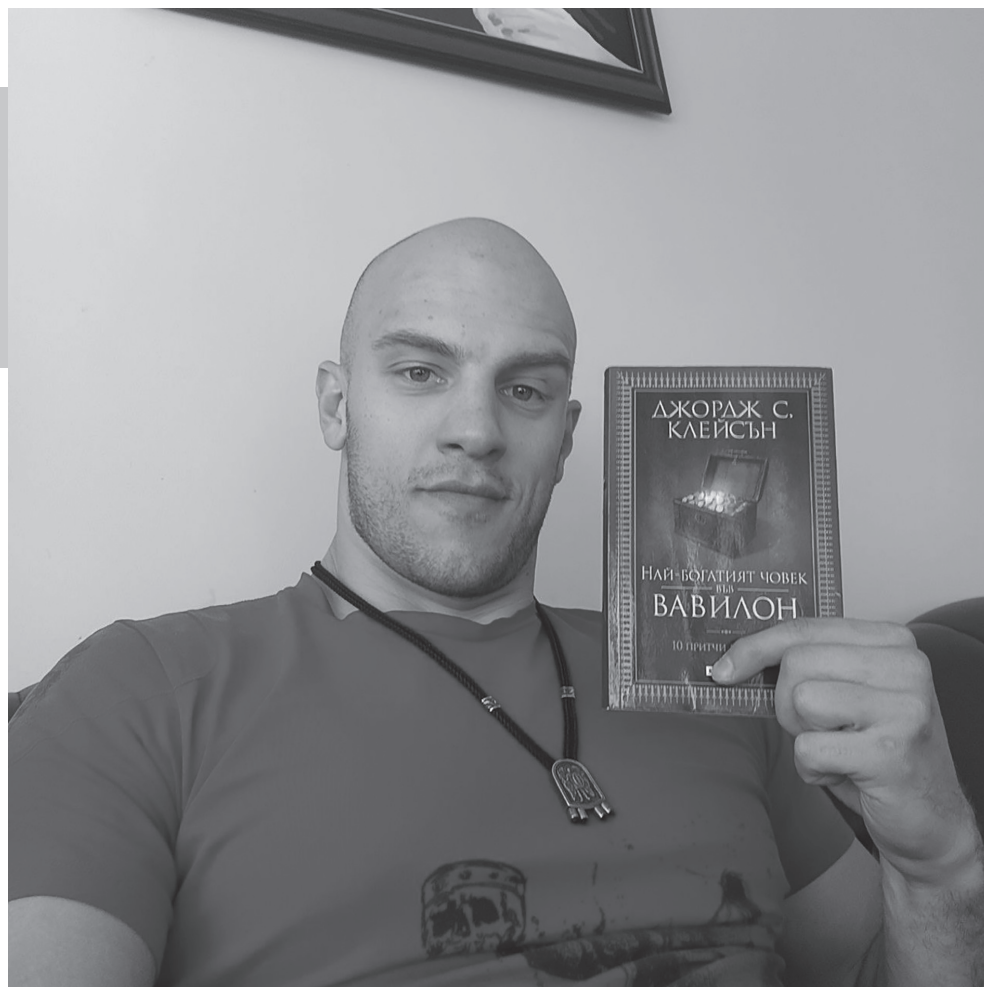
Самодисциплина и постоянство- УРОЦИТЕ ОТ ВАВИЛОН

продължава от стр. 12

„Тези принципи са ми помогнали няколко пъти в много трудни и тежки моменти от живота, за да остана стабилен. Натрупаните средства може временно да се използват като буфер, за да може човек да реагира правилно и да запази стабилност в дадения момент. Благодарен съм много и на жена ми, защото ме подкрепя и дори е по-организирана и стриктна от мен в определени ситуации, за да спазваме заедно правилата от книгата „Най-богатият човек във Вавилон“.

Има много книги, но някои наистина променят живота. Михаил Динев е поредният пример за дълбока и трайна промяна, която във финансов аспект внася спокойствие и ред в ежедневието, а също така подобрява живота в социален и обществен план. Подобни постижения са по силите на всеки човек, който е готов да се довери и да избере предизвикателството да вложи усилия и с ежедневна дисциплина и постоянство да се радва на по-добър живот. За пореден път се радваме и си пожелаваме да има повече примери за такива постижения!

Създател

Мечтатели + действие = ПРЕКРАСНА ОБЩИНА

Преди време започнахме да описваме придобиването на хижа в село Доброплодно от фирми, близки до „Исторически парк“. Тя е построена на приказно място и в нея са вложени сърцето и душата на строителите. Била е създадена по времето на комунизма, когато се е мислело с по-голям мащаб и не се е търсила бързата печалба, а отпечатък във вечността. За радост на живеещите в община Ветрино „Исторически парк“ също мисли по този начин. Придобиването на този бисер на общината освен удоволствие за нас е и задължение. Дадохме обет отново да върнем блясъка на тази хижа и да я направим една от емблемите на селото. Първо започнахме с покрива, защото всяка една сграда е толкова надеждна и дълговечна, колкото добър е нейният покрив. После дренирахме и променихме пътя на водите, които се стичат от склона на задната страна на хижа. Оправили трансформатора и почистихме гората в района, през който минават жиците.

Справихме се и с последствията от пролетните дъждове, които бяха затрупали дерето. Разчистихме падналите дървета и изрязахме израстъците до пътя. Магнахме старата дограма и поръчахме нова, дървена, която да изолира добре помещенията. Изолирахме с каменна вата стените, оправихме електрическата инсталация и преправихме складовите помещения на лечебно-възстановителни стаи, в които посетителите ще могат не само да отпочинат, но и да се рехабилитират от напрежания живот.

Продължаваме с масираните ремонтни дейности и през май месец 2023 г. очаквайте обект, който няма да има равен във Варненска област. Когато прaviш нещата с желание и сърце, крайният резултат винаги е зашеметяващ. Следете нашите действия и посетете готовите обекти!

● ИСТОРИЧЕСКИ ПАРК

СИЛИСТРЕНСКАТА ГРОБНИЦА – КЪСНОРИМСКАТА ПЕРЛА – САМО В ИСТОРИЧЕСКИ ПАРК

Смело може да се каже, че римската гробница в Силистра, някогашния Дуросторум, е сред най-известните и емблематични творения на античната цивилизация по света. Днес нейното великолепие и изящество могат да бъдат видени само и единствено в Исторически парк.

Няма сериозно изследване на късноантичното изкуство и култура, учебник за студенти или научна монография, където тази гробница да не присъства като обект. Изписани са стотици страници от десетки учени с коментари за нейното значение и уникалност. Тя е сред най-известните, най-проучваните и най-дискутираните паметници на късноантичното изкуство в България и на Балканите. Същевременно е най-известният в страната и чужбина античен паметник на Дуросторум-Силистра. Смятана за емблематично творение на късноантичната цивилизация, тя е една от най-запазените и най-богато декорирани късноантични гробници на Балканите от началото на IV в. и е включена във всички енциклопедии и монографии, посветени на късноантичното изкуство. Тя е първият регистриран национален паметник на културата у нас – още през 1948 г., и присъства в списъка на паметниците на културата с национално значение.

Силистренската гробница не е просто красива, тя е уникална с това, че всичките ѝ стени и таванът са изцяло изрисувани. Оригиналната гробница в гр. Силистра е с ограничен достъп за посетители – основно заради сериозните проблеми с влагата, която унищожава уникалните фрески. За това Исторически парк възстановява майсторски този архитектурен феномен от времето на Римската империя в цялото му великолепие и богата стенописна украса. Животните и растенията, изобразени във фреските, не са характерни за българските земи, а за Африка и делтата на река Нил – с палми, наро-

ве, леопарди и пауни. Това подсказва, че или господарят, или художникът – а най-вероятно и двамата – произлизат от онези богати провинции на Римската империя – Предна Азия и Северна Африка. Предполага се, че патрицият е бил езичник, живял на границата между две епохи – между залязващото езичество и зараждащото се християнство. Част от съсловието на знатните особи (*ilustres*), той е напуснал града при готското нашествие в края на IV в., поради което гробницата така и не е използвана по предназначение. Великолепната украса свидетелства за вярванията на предците ни във вечността, пътя на човешка-

та душа и нейната трансформация от тленното към нетленното, свободата и безсмъртието. Стенописите и мозайката са експлозия от цветове и форми, като сложните им орнаменти създават оптическа илюзия за триизмерност. Те са не просто истинска наслада за окото с разнообразието си от цветове, но са и наситени с дълбокия смисъл на символите от древността. Зад всеки образ стоят артистичното майсторство, ювелирната изработка, безкрайните часове работа и годините опит на майсторите на Исторически парк. В Античността реденето на мозайка камъче по камъче е било бавен процес. За един ден майстор е можел да нареди площ едва около 0,5 кв.м. Използвали са се камъчета в бяло, черно, жълто, охра, червено, няколко нюанса синьо, зелено. Някои от тях, като зелените, са били от полускъпоценни камъни, добивани от Родопите. Затова красотата, създадена с толкова търпение и прецизност, може да събуди единствено възхищение. Силистренската гробница е още една от перлите на древната култура и изкуство по българските земи, която трудно може да остави човек безучастен. Посещението се превръща в преживяване, което се помни задълго. Защото в Исторически парк посетителите могат да се потопят чрез петте си сетива в духа на величието на Античността по нашите земи. Музиката, която съпътства гостите, е специално писана за съответната епоха и носи своите характерни специфики и послания. Храната, която човек може да опита на това райско място, е от естествени съставки по автентични рецепти от различни краища на България. Гледките, които съпътстват пътешествениците 10 000 години назад в историята ни, карат човек да притаи дъх. Допирът до уникални произведения на изкуството отправят на вълнуващо приключение в битието и вярванията на нашите предци, а зелената красота на парка ни връща към природата и нашите корени. И така човек неусетно става част от славното ни минало. У него се събужда гордост, която се пренася в настоящето и му добавя смисъл, усилва чувството за общност, пред която има път – неотменен и светъл. В Исторически парк се отглежда българският дух. За да ни има.

За да пребъдем!

Милена Лекова

● БЪЛГАРИТЕ – ДЪРЖАВНОСТ И ДУХ

ЦАР ИВАЙЛО – ЛЕГЕНДАТА, ЖИВА И ДНЕС

произлиза от средите на най-борбените чеда на земята ни, свободните български селяни – воините на България, които от векове охраняват дебрите на Хемус (дн. Източна Стара планина), превърнат в каменен щит срещу вечния враг – Византия. Родното име на този български герой според Свърлижко-

Във времена на слаби владетели и упадък на българския дух, в години, когато грабителски татарски орди опустошават земите на Средновековна България, се появява велик водач, мъж и цар на българите, познат ни днес като Ивайло (Кордокуба) – селският цар (1278–1279 г.).

Ивайло се появява на историческата сцена в период на големи изпитания за българската държавност. Бляскавите години и възходът на Второто българско царство, предвождано от славната Асенева династия, са към своя край. Нашествията на татарската Златна орда и телесната немощ на някога могъщия български цар Константин Асен са оставили страната и народа в незавидно, тежко положение. И тогава, в тези тежки времена, византийски летопис за пръв път заговаря за водач, излязъл от низините, осенен от Божии знамения и воден от воински дух, който през пролетта на 1277 г. повежда народа си към бунт. Това е Ивайло.

Водачът на българите в този титаничен сблъсък срещу външни грабителски и недостойни държавни мъже е човек от народа. Наричан от византийските летописци с не особено ласкателните прякори Лахана и Бърдоква, определян като „човек, който пасе свине срещу заплащане“ и „обикновен селянин“, който „се хранеше само с хляб и диви плодове“, той се превръща в непобедим „народен водач“, който сразява всички свои врагове и врагове на България. И това не е случайно.

Бунтарят и бъдещ цар на българите

то евангелие от 1279 г. е Ивайло, роден в средновековното българско с. Мостъ (дн. с. Гроздьово), в северните склонове на Източна Стара планина, където и до днес са запазени останките от крепост – вероятния дом на този потомствен български войнук (от бълг. „войнуци“ – военно население през Османското владичество).

Човек на меча и на духа, който „знаел молитви и проповеди“, „говорел със светии“ и вярвал в даден му „знак от Бога...“, Ивайло притежавал харизмата на водач и уменията на военачалник. Подкрепен с начетеност, ярко слово и умение да въздейства върху народните маси, той повежда след себе си безчет съратници от средите на същото това будно планинско население – „въяци“, чийто вековен воински дълг е повелявал отбраната на крепостите в района на Източна Стара планина. Това са Дамян, Куман, Стан, Кънчо, Момчил, Хранислав и много др. храбри мъже, родом от дн. Варненско, Провадийско, Преславско, Сливенско и др. Именно тези „обикновени“ български селяни, които от векове са гръбнакът на всяка българска военна сила, имат нужния боен дух, оръжия и силни коне, за да се противопоставят и победят страшния чуждоземен враг: „Лахана пресрещнал татарската войска, атакувал я с хората си, разбил я съкрушително, а после атакувал друга войска. Така, само за няколко дни, той се покрил със слава“.

Победите над татарите от Златната орда превърнали народния водач в митичен герой. Към него се присъединяват мъже и свободни воини от всички бъл-

гарски земи. Само за период от няколко месеца силите на Ивайло успяват да изтласкат татарите на север от р. Дунав, а до есента на 1277 г. победата над тях е пълна. На страната на народния водач преминават „градове и области“ заедно с техните управници и застават под бойните му знамена. Така започналата „селска война“ прераства в истинска „народна борба“ за върховната държавна власт и царския трон.

През пролетта на 1278 г. Ивайло разбива войските на изправил се срещу него цар Константин Тих Асен (1257–1277 г.) и превзема престолния Търновград. Вземайки за жена Мария Кантакузина, съпруга на загиналия в битката Константин Асен, народният водач приема титлата „цар от Бога на българите“. Византийската империя не остава безучастна към събитията и василевсът Михаил VIII Палеолог, като омъжва дъщеря си за сина на бившия български цар Мицо Асен (1256–1257 г.), го изпраща да се бори за българския трон под името цар Иван Асен III (1279 г.).

В развихрилата се война непреклонният цар Ивайло успява да отбие отново нахлуващите татарски дружини, а до есента на 1278 г. отблъсква и византийските войски. Следват нови битки с татарите и победа при Дръстър, две победи над отново напредващите византийски войски в прогонване на узурпатора Иван Асен III от Търново. Начело на държавата обаче застава новият избраник на търновските боляри – амбициозният цар Георги I Тертер (1280–1292 г.), който вижда в Ивайло последната заплаха за своя престол и не закъснява да започне

масирано настъпление срещу него.

Така, след години на изтощителни сражения срещу многобройни врагове, Ивайло намира своята смърт през 1280 г., по време на пир в двора на татарския хан Ногай, който е подкупен от дългата ръка на византийската политика и съпругата си Ефросина – незаконна дъщеря на император Михаил VIII.

Легендата за Ивайло обаче не приключва с неговата смърт. Отпечатъкът, който оставя в народната памет, е толкова дълбок, че десетилетия по-късно (през 1294 г. и през 1304 г.) се появяват мъже – българи и водачи, станали известни на света като Лъжеивайловци, след които според византийските историци „се стичал сякаш целият свят“ и които гromят турските орди на Османския бейлик, заплашващи тогава Византия.

Две десетилетия по-късно, в далечна Шотландия, рицарят бунтар Уилям Уолъс (ок. 1270–1305 г.) повежда народа си срещу английските господари, а векове по-късно селски войни избухват в Германия (Der Deutsche Bauernkrieg/1524 г.) и Русия, водени от Степан Разин (1670–1671 г.) и Емелян Пугачов (1773–1775 г.). Така на десетки места по света, където силата и желанието за социална и национална свобода крепят и водят човешки дух, борците се превръщат в легенди.

● БИБЛИОТЕКА

ЦАР ИВАЙЛО

Тази книга разказва за Ивайло – необикновения воин – селянин и цар, за изборите, пред които е бил и изправен, и решенията, които е взел. През втората половина на XIII в. българските земи са подложени на опустошителни татарски набези, а Византия, империята на ромеите, засилва опитите си за подчиняване на българското царство. Било е време за действие, за несломима вяра и безгранична смелост. Било е време да разпознаеш знака свише. Било е време да се появи Ивайло.

Из книгата:

„Този човек, като се грижел за свинете, за себе си и не помислял. Той не се грижел нито за храна, нито за дрехи, а се хранел с един само хляб и дива плодове, изобщо живеел скромно и бедно. Но в разговора си с други такива, пак бедняци, той открито изказвал странните си мечти, на които те отговаряли повечето със смях, отколкото с увереност. Като се въодушевявал от някакви си, не зная отгде взети надежди, той станал по-внимателен към себе си и, както можел, молел се на Бога; защото где би могъл да научи по памет божествените молитви, когато в простата си направа той е живял почти между същите такива дива хора, каквито са били и пасените от него свине!“

Можете да се сдобияте с книгата за цар Ивайло от Исторически парк или от сайта ipark.bg.

● ПОЖЕЛАХТЕ ДА ВИДИТЕ

На 9.01.2023.г. в предаването “Шоуто на сценаристите” по телевизия 7/8, гостува изпълнителният директор на Исторически парк - Ивелин Михайлов.

Как една мечта може да стане реалност?

Как един обикновен човек, заедно с хиляди

вдъхновени хора около себе си може да осъществи проект, който буди гордост у българина и съхранява духа на България? Какво е Исторически парк?

Как е изграден и какво може да видите там?

Какво е българска мечта ?

Чуйте отговорите на един истински патриот, постигнал много неща и посял семенцето на българщината у хиляди хора.

● ЧИТАТЕЛСКА СНИМКА НА СЕДМИЦАТА

Дилиана от гр. София

СЪЗДАДОХМЕ ТЕЛЕГРАМ КАНАЛ, С КОЙТО ИНФОРМИРАМЕ ЖИТЕЛИТЕ НА ОБЩИНА ВЕТРИНО ЗА ВСИЧКО СЛУЧВАЩО СЕ ТУК. КОЙТО ИМА ИНТЕРЕС ОТ РАЗВИТИЕТО НА ОБЩИНАТА МОЖЕ ДА ГО СЛЕДИ, КАТО СКАНИРА QR КОДА.

ЗА ДА НИ ИМА

Можете да подкрепите свободното независимо издание „Красиво Ветрино“ тук:

BG41BPBI81701075963101

BIC: BPBIBGSF

Пощенска банка Юробанк България АД, Издател: „Блаженство“ ЕООД

БЛАГОДАРИМ ВИ!

Ако сте станали свидетел или знаете със сигурност за злоупотреба или корупция, обадете се на тел.0889222885

ВАШАТА АНОНИМНОСТ Е АБСОЛЮТНО ГАРАНТИРАНА

Изкупуваме земеделски земи и къщи в района на община Ветрино. Даваме най-добрите цени на пазара. Телефон за връзка - 0877230884